

Arrest

nr. 41 488 van 9 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PEPERSTRAETE, die loco advocaat B. DE SCHRIJVER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 maart 2008 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 21 maart 2008. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2008.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 6 februari 2009 een tweede keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 maart 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 april 2009.

1.3. Op 14 mei 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 december 2009 ging de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing. Op 11 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan. U bent Pashoun en u verklaarde te zijn geboren Maidan in de provincie Wardak, op 7 juni 1991. Op 21 maart 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U was Afghanistan ontvlucht wegens bedreigingen door de Taliban ten aanzien van uw vader die voor de Afghaanse overheid werkte. Op 9 september 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het geen geloof hechtte aan uw beweerde recente vertrek uit Afghanistan. U diende geen beroep in tegen die beslissing. Op 6 februari 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op basis van dezelfde elementen, en zonder te zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Ter staving van uw tweede aanvraag legde u nu een originele identiteitskaart ("taskara") voor, evenals een geheugenkaart met films op, vier verschillende dreigbrieven, een scan van twee schoolattesten, een enveloppe en een scan van een teruggekeerde brief.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd uw vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste verwijst het CGVS naar de weigeringsbeslissing die het nam in het kader van uw eerste asielaanvraag. Daarin werd verwezen naar de beslissing van de Dienst Voogdij waarin staat dat u zich jonger voordoet dan u werkelijk bent en u aldus de Belgische autoriteiten omtrent uw leeftijd trachtte te misleiden. Volgens deze beslissing kon u niet als minderjarige asielzoeker worden beschouwd. U bleef echter bij deze beweerde geboortedatum in uw tweede asielaanvraag en legde nu een originele identiteitskaart voor om dit te staven. Wat betreft die identiteitskaart verwijst het CGVS naar de beslissing in uw eerste asielaanvraag waarin wordt gesteld dat het bevreemdend is dat die identiteitskaart is uitgegeven in uw afwezigheid, namelijk na uw vertrek uit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS 04/09/2008 p.7 en 8). Hoe dan ook, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat documenten in de praktijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden. Corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten (waaronder identiteitsdocumenten) is in Afghanistan wijdverbreid en documenten kunnen in de praktijk op niet-reguliere wijze worden verkregen. De bewijswaarde van Afghaanse documenten zoals een taskara, ook indien het een origineel betreft, is dan ook relatief. Bovendien merkt het CGVS daarbij op dat de enveloppe waarin uw originele identiteitskaart naar u zou zijn toegezonden (stuk nummer 6), geen enkele postzegel of stempel bevat, hetgeen bevreemdend is. Op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat deze vanuit Afghanistan is verzonden zoals u zelf beweerde (zie gehoorverslag CGVS 22/04/2009 p.11).

Ten tweede verwijst het CGVS opnieuw naar de beslissing die het nam in het kader van uw eerste asielaanvraag en waarin uw recent vertrek uit Afghanistan ongeloofwaardig werd geacht. Bij het indienen van uw tweede asielaanvraag legde u verschillende documenten neer die deze vaststelling niet kunnen weerleggen. Zo legde u een geheugenkaartje voor waarop beelden te zien zouden zijn van Taliban die onthoofdingen uitvoeren, waarmee ze ook u zouden hebben bedreigd. Dit geheugenkaartje zou u zelf hebben gemaakt met de beeldfragmenten die u per mail werden toegezonden nadat de Taliban deze bij uw huis zouden hebben achtergelaten (zie gehoorverslag CGVS 22/04/2009 p.8). Nochtans laat dit geheugenkaartje op geen enkele wijze toe aan te nemen dat u recent Afghanistan verliet aangezien dergelijke beelden van eender welke bron kunnen worden gehaald. Zo legde u vier dreigbrieven voor die door de Taliban aan uw familie zouden zijn afgegeven. Ook deze documenten laten op geen enkele wijze toe aan te nemen dat u recent Afghanistan verliet, ook al zijn de originelen na het gehoor vanuit Afghanistan verstuurd. Dergelijke brieven zijn immers geen objectief bewijsmateriaal. Geen enkel van deze documenten bevat bovendien een datum zodat ze ook niet in de tijd kunnen worden gesitueerd (zie gehoorverslag CGVS p. 9).

Ten derde stelt het CGVS vast dat de door u neergelegde scan van twee schoolattesten merkwaardig overkomt. Wat deze documenten betreft dient het CGVS te verwijzen naar uw verklaringen

aangaande uw scholing in Afghanistan die geenszins coherent waren. U verklaarde in uw eerste aanvraag dat u **twee jaar in Maydan studeerde en één jaar in Kabul** (zie gehoorverslag CGVS 04/09/2008 p.4). U stelde dat u in de **vierde graad in Kabul** zat wanneer u de school verliet. Bij uw tweede aanvraag stelde u dat u **uw vierde graad afwerkte in Maydan en nadien maar even naar een school in Kabul** ging (zie gehoorverslag CGVS 22/04/2009 p.4 en 5, 6). U verklaarde enerzijds **twalf jaar te zijn geweest toen u met school startte**, maar verklaarde anderzijds dat u **met school startte onder het regime van de Taliban**, hetgeen niet in overeenstemming is met uw beweerde geboortjaar van 1991 (zie gehoorverslag CGVS 22/04/2009 p.5). Indien u in 1991 was geboren, zou u op twaalfjarige leeftijd pas in 2003 gestart zijn met de school, hetgeen dus onder het regime van Karzaï moet zijn geweest en niet onder de Taliban. U stelde verder dat u in de vierde graad zou hebben gezeten wanneer de lessen werden onderbroken wegens gevechten aan het einde van het regime van de Taliban, dus net vóór het nieuwe regime van Karzaï aan de macht kwam. Dit is dan weer in tegenstrijd met uw verklaring dat u na het afwerken van de vierde graad met school stopte, want u situeerde dit ongeveer een jaar vóór uw vertrek uit Afghanistan in 2008 terwijl het regime van Karzaï al aan de macht kwam in 2001. U kende verder ook niet de naam van de school in Maydan, en beweerde vreemd genoeg dat u de naam van de school niet kon lezen (zie gehoorverslag CGVS 22/04/2009 p.10). Bij deze opeenvolgende verwarrende verklaringen stelde u tot tweemaal toe dat u niets had geleerd op school en zodoende niets wist (zie gehoorverslag CGVS 22/04/2009 p.6 en 8), hetgeen geen afdoende verklaring is. Zelfs als u geen exacte data kent, kan enige logische en chronologische correctheid in uw verklaringen worden verwacht, zeker wanneer u twee documenten bezit die u daarin zouden kunnen steunen.

Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Gezien voorgaande vaststellingen kan er nog steeds geen geloof worden gehecht aan uw beweringen permanent en onafgebroken in Afghanistan te hebben verbleven. Aldus acht het CGVS zich niet in staat om een duidelijk beeld te krijgen van uw recente verblijfplaats, uw levensomstandigheden en uw beweerde asielrelaas dat daarmee is verbonden waardoor het dan ook onmogelijk uw beweerde risico op vervolging of het reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kan inschatten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Volgens verzoeker wordt door de Commissaris-generaal ten onrechte de objectieve bewijswaarde van de door hem neergelegde stavingstukken in twijfel getrokken. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherente verklaringen omtrent zijn scholing, poneert verzoeker dat hij ten overvloede heeft aangetoond uit Afghanistan afkomstig te zijn en aldaar school te hebben gelopen, welke informatie volgens verzoeker overigens geen enkele relevantie heeft naar de beoordeling van zijn asielrelaas. Tot slot merkt verzoeker nog op dat de vertaling door de tolk tijdens het verhoor niet vakkundig verliep waardoor bepaalde elementen door de verhoorder niet goed werden begrepen.

2.2. Blijkens verzoekers verklaringen ontvluchtte hij zijn land van herkomst na bedreigingen door de Taliban ten aanzien van zijn vader, die voor de Afghaanse overheid werkte. De Taliban zou verzoekers vader hebben ontvoerd, waarop zijn moeder zou hebben beslist om verzoeker uit Afghanistan weg te sturen. De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging steunt op dezelfde motieven van zijn eerste asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 18 april 2008 blijkt dat hij zich jonger voordoet dan hij werkelijk is en hij aldus de

Belgische asielinstanties omtrent zijn leeftijd trachtte te misleiden, het bevreemdend is dat zijn identiteitskaart zou zijn afgegeven in zijn afwezigheid, zijnde na zijn vertrek uit Afghanistan, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier hoe dan ook blijkt dat corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten (waaronder identiteitsdocumenten) in Afghanistan wijdverbreid is en documenten in de praktijk op niet reguliere wijze kunnen worden verkregen en op basis van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente vertrek uit Afghanistan. Deze laatste overweging steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeker niet in staat blijkt te zijn om de Afghaanse kalender consequent toe te passen, ondanks zijn bewering vier jaar school te hebben gelopen en tot recent in Afghanistan te hebben gewoond, (ii) hij verkeerdelijk stelde dat Kandahar een buurprovincie is van Wardak en hij slechts drie van de vijf buurprovincies van Wardak kon noemen, (iii) hij zich slechts één verkiezing kon herinneren terwijl er de laatste jaren in Afghanistan tweemaal verkiezingen werden gehouden, zijnde de presidentsverkiezingen in 2004 en de parlementsverkiezingen in 2005, en hij bovendien verkeerdelijk aangaf dat Karzaï tot koning werd verkozen en niet kon vertellen of zijn ouders al dan niet waren gaan stemmen bij die verkiezingen, (iv) hij zelfs niet bij benadering kan vertellen hoe lang de Russen in Afghanistan verbleven, terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat hij vier jaar school liep waarbij hij werd onderwezen over de Russische invasie, (v) hij verschillende namen van mensen van de Taliban kan noemen maar enkel Karzaï en de gouverneur van Wardak kon benoemen wanneer hem gevraagd werd naar belangrijke mensen van het huidige regime, (vi) hij naast Taliban en "Hezb e Haraka" geen andere politieke partijen blijkt te kennen, (vii) hij weliswaar aangaf dat er nu wel radio en televisie zijn in Afghanistan maar geen namen kon geven van presentatoren of programma's, (viii) hij geen enkele buitenlandse hulporganisatie kan opnoemen die in Kabul actief is, (ix) hij zelfs niet ongeveer kon aangeven wat het salaris van zijn vader was, (x) hij op geen enkele wijze enig document of iets anders heeft kunnen voorleggen om zijn beweerde recent vertrek uit Afghanistan te kunnen staven en (xi) hij meermaals aangaf dat hij het regime van de Taliban als een goede periode te beschouwde en hij de Taliban als "goede mensen" zag, hetgeen bevreemdend is daar de Taliban later zijn vader zou hebben ontvoerd.

Verzoeker baseert zich in zijn tweede asielaanvraag op hetzelfde relaas, voorgehouden in zijn eerste asielaanvraag. De Raad ziet niet in om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten vermogen immers niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn recent verblijf uit Afghanistan en bijgevolg van zijn asielmotieven die hiermee onlosmakelijk zijn verbonden, te herstellen.

2.3. Met betrekking tot de taskara, waarvan verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag een scan voorlegde en thans het origineel stuk bijbrengt, werd in de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal van 9 september 2008 reeds geoordeeld dat het bevreemdend is dat deze zou zijn afgeleverd terwijl verzoeker reeds in België verbleef. In de bestreden beslissing wordt verder opgemerkt dat het eveneens bevreemdend is dat de envelop waarin deze identiteitskaart naar verzoeker zou zijn toegezonden geen enkele postzegel of stempel bevat zodat op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat dit stuk vanuit Afghanistan werd verzonden. Daargelaten het feit dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten (waaronder identiteitsdocumenten) in Afghanistan wijdverbreid is en documenten in de praktijk op niet reguliere wijze kunnen worden verkregen zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten zoals een taskara, zelfs indien het een origineel betreft, relatief is, biedt het stuk overigens niet de minste aanwijzing over verzoekers al dan niet recente verblijf in Afghanistan. Daarenboven benadrukt de Raad dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zijn afkomst aannemelijk maakt door kennis over zijn land en zijn streek van herkomst, zelfs indien een (originele) taskara wordt voorgelegd, hetgeen in casu niet het geval is zoals genoegzaam werd vastgesteld naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing laat ook het geheugenkaartje waarop beelden zouden te zien zijn van Taliban die onthoofdingen uitvoeren, op geen enkele wijze toe aan te nemen dat verzoeker recent Afghanistan verliet aangezien dergelijke beelden van eender welke bron kunnen worden gehaald. Evenmin kunnen de dreigbrieven worden aanvaard als objectief bewijsmateriaal, temeer daar geen van de dreigbrieven een datum bevat zodat ze niet in de tijd kunnen worden gesitueerd.

Zo verzoeker ten slotte zijn afkomst uit en recent verblijf in Afghanistan tracht aan te tonen aan de hand van twee schoolattesten, benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde

kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht in de bestreden beslissing. De vastgestelde incoherenties in verzoekers verklaringen aangaande zijn scholing in Afghanistan zijn dermate flagrant dat ze niet zonder meer kunnen worden afgedaan als zijnde een 'vergissing' van verzoeker. Evenmin worden zij weerlegd noch ontkracht door de blote bewering dat de vertaling tijdens het gehoor niet vakkundig verliep. Verzoeker licht overigens niet concreet toe welke elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief werden vertaald terwijl hij daar de gelegenheid toe had middels zijn verzoekschrift en zijn verklaringen ter terechtzitting. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of hij de tolk begreep en hem werd gemeld dat hij eventuele problemen betreffende de tolk moest aangeven, hetgeen verzoeker heeft nagelaten te doen (zie administratief dossier, stuk 3, p 1).

2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In fine vraagt verzoeker in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde onafgebroken verblijf in Afghanistan en dienvolgens evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging, kan hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen die aan de basis liggen van zijn vluchtrelaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daar verzoeker zijn recent verblijf in Afghanistan niet aannemelijk kan maken, is het bovendien vrijwel onmogelijk om een correct beeld te krijgen van zijn verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek. Dienvolgens is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS